

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 59/00

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2001 v senáte zloženom z predsedu senátu Daniela Švábyho a zo sudcov Lajosa Mészároša a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatý podnet Ing. Š. M., bytom Š., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., Advokátska kancelária, L., vo veci porušenia práva vlastníť majetok a práva na jeho ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Okresného súdu v Leviciach vo veciach sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Leviciach postupom vo veciach vedených pod sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98 a uznesením z 28. augusta 1998 č. k. 7 C 229/98-7 p o r u š i l práva Ing. Š. M. vlastníť majetok a domáhať sa jeho ochrany podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Vo zvyšnej časti podnetu n e v y h o v u j e.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 8. novembra 2000 sp. zn. I. ÚS 59/00 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie podnet Ing. Š. M., bytom Š., (ďalej len „navrhovateľ“), vo veci porušenia jeho práva vlastníť majetok a práva na jeho ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutiami Okresného súdu v Leviciach (ďalej len „okresný súd“) vo veciach sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatého podnetu (ďalej len „návrh“) písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. Š. P., vyjadreniami z 1. decembra 2000, 8., 24. a 31. januára, 21. a 26. marca, 21. mája a 7. septembra 2001 a zástupkyňa navrhovateľa JUDr. J. O. vyjadrením z 11. decembra 2000, 8. februára, 23. mája a 11. júna 2001.

Obaja účastníci konania súhlasili s tým, aby bolo upustené od ústneho pojednávania v predmetnej veci. Vzhľadom na obsah vyjadrení účastníkov k opodstatnenosti návrhu ústavný súd dospel k názoru, že od ústneho pojednávania v predmetnej veci nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V dôsledku toho senát predmetný návrh prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných vyjadrení účastníkov a obsahu dotknutých spisov okresného súdu.

II.

Na základe spisov okresného súdu sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98 a vyjadrení účastníkov konania možno skutkový stav zhrnúť nasledovne :

V predmetnej veci bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, navrhovateľa Ing. Š. M. a M. M. (ďalej len „spoluvlastníčka“), zaniklo rozvodom ich manželstva dňom 6. decembra 1995.

Dňa 22. júla 1998 podala spoluvlastníčka na okresný súd návrh na vyporiadanie tohto bezpodielového spoluvlastníctva. Návrh bol zapísaný pod sp. zn. 7 C 223/98. Dňa 31. júla 1998 podal na okresný súd návrh na vyporiadanie tohto

bezpodielového spoluvlastníctva aj navrhovateľ. Jeho návrh bol zapísaný pod sp. zn. 7 C 229/98.

a) Okresný súd uznesením z 28. augusta 1998 č. k. 7 C 229/98-7 konanie vo veci návrhu navrhovateľa zastavil s odvolaním sa na ustanovenie § 103, § 104 ods. 1 a § 83 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V odôvodnení uznesenia uviedol, že medzi účastníkmi konania o tom istom nároku prebiehajú priebežne dve konania, a to pod sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98. Vzhľadom na ustanovenie § 83 OSP je vylúčené, aby o tej istej veci prebiehali súčasne dve konania, preto súd konanie v tejto veci zastavil. Okresný súd k tomu dodal, že „ďalej sa bude konať vo veci pod sp. zn. 7 C 223/98, ktorá vec napadla skôr“.

Toto uznesenie bolo doručené účastníkom konania, právnomu zástupcovi navrhovateľa 15. októbra 1998. Pretože žiaden z účastníkov nepodal proti nemu odvolanie, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 30. októbra 1998.

b) Vo veci sp. zn. 7 C 223/98 okresný súd návrh spoluvlastníčky doručil navrhovateľovi na vyjadrenie 7. októbra 1998 a 19. októbra 1998 požiadal peňažné ústavy o informáciu o pohyboch na účtoch navrhovateľa. Peňažné ústavy požadované údaje oznámili okresnému súdu 11. a 19. novembra 1998. Vyjadrenie navrhovateľa k návrhu spoluvlastníčky okresný súd 24. novembra 1998 doručil právnomu zástupcovi spoluvlastníčky na vyjadrenie, či vzhľadom na neho je možnosť riešenia sporu mimosúdnu cestou. Okresný súd pojednávanie vo veci nenariadil.

Dňa 1. decembra 1998 zástupca spoluvlastníčky doručil okresnému súdu späťvzatie návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a žiadal konanie zastaviť.

Okresný súd uznesením zo 4. decembra 1996 č. k. 7 C 223/98-79 konanie vo veci zastavil s odvolaním sa na ustanovenie § 96 ods. 1 a 3 OSP. V odôvodnení uznesenia uviedol, že navrhovateľka (spoluvlastníčka) „podaný návrh zobrala späť pred prvým pojednávaním, preto súd ďalšie konanie vo veci zastavil“.

Po doručení tohto uznesenia účastníkom konania navrhovateľ podal proti nemu 25. januára 1999 odvolanie, ktoré podaním z 8. februára 1999 zobral späť. Krajský súd v Nitre uznesením z 26. februára 1999 odvolacie konanie zastavil s odvolaním sa na ustanovenie § 207 ods. 2 a 3 OSP.

III.

Predmetom návrhu je údajné porušenie „práva vlastníť majetok“ v spojení s porušením „práva na jeho súdnu ochranu“ podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa označených článkov ústavy „každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu (...)“ (čl. 20 ods. 1), resp. „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva

na nezávislom a nestrannom súde (...)“ (čl. 46 ods. 1).

Navrhovateľ uviedol, že následne na to, čo vo veci jeho návrhu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sp. zn. 7 C 229/98 bolo konanie podľa § 83 OSP zastavené s ohľadom na skoršie napadnutú vec sp. zn. 7 C 223/98, zobrala 1. decembra 1998 spoluvlastníčka svoj návrh o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo veci sp. zn. 7 C 223/98 späť. Okresný súd nevytýčil ani jedno pojednávanie. Medzitým 6. októbra 1998 uplynula trojročná prekluzívna lehota na podanie návrhu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Procesným postupom súdu, ale i zákonným využitím procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účastníkom konania sa mu nezaručilo základné ľudské právo na vlastníctvo majetku a jeho právo na súdnu ochranu. Toho dôsledkom „je strata môjho celého majetku BSM, ktorý som nadobudol ťažkou prácou za 27 rokov“.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že vo veci sp. zn. 7 C 229/98 nepodal proti uzneseniu o zastavení konania pre litispendenciu opravný prostriedok, pretože vychádzajúc z dôvodov zastavujúceho uznesenia bol presvedčený o tom, že súd v rovnakej veci bude pokračovať v konaní pod sp. zn. 7 C 223/98. Keďže vo veci sp. zn. 7 C 223/98 spoluvlastníčka zobrala svoj návrh späť ešte pred prvým pojednávaním vo veci samej, súd bez ďalšieho mohol len konanie zastaviť podľa § 96 ods. 1 a 3 OSP. Pokiaľ by aj v tomto konaní nevezal späť odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania, odvolaciu súdu by neostávalo nič iné ako napadnuté uznesenie potvrdiť. Jeho nesúhlas by bol neúčinný, keďže k späťvzatiu návrhu došlo skôr, než sa začalo vo veci pojednávanie. Tak okresný súd, ako i krajský súd museli rešpektovať procesné ustanovenie § 96 OSP. I prípadné dovolanie odôvodnené ustanovením § 237 písm. f) OSP by neskončilo v jeho prospech, pretože súd postupoval, pokiaľ ide o rozhodnutie o späťvzatiu návrhu, v súlade so zákonom a neporušil tu procesné ustanovenia. Podľa § 243f ods. 2 písm. b) OSP nie je mimoriadne dovolanie prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o zastavení konania. V tejto veci preto neexistoval pre navrhovateľa žiadny účinný opravný prostriedok, ktorým by mohol brániť svoje práva, a to právo na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Predseda okresného súdu navrhol návrh zamietnuť. Okresný súd v právnych veciach sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98 postupoval a aj rozhodol v zmysle zákonných ustanovení OSP. Z úradnej moci musel prihliadnuť na prekážku litispendencie (§ 83 OSP) a aj na dispozičné právo účastníka konania, v tomto prípade späťvzatie návrhu (§ 96 OSP).

Ďalej uviedol, že navrhovateľ mal v oboch napádaných veciach k dispozícii účinný a dostupný právny prostriedok nápravy v konaní pred všeobecnými súdmi, a to opravný prostriedok odvolania sa proti uzneseniam, ktorý nevyužil, resp. sa ho vzdal späťvzatím riadne podaného a zdôvodneného odvolania. Keby navrhovateľ vo veci sp. zn. 7 C 223/98 nebol zobral späť podané odvolanie proti uzneseniu

okresného súdu, bol by úspešný v odvolacom konaní. Odvolací súd by jeho odvolaniu vyhovel s poukazom na § 96 ods. 2 OSP, pretože navrhovateľ vo svojom odvolaní uviedol vážne dôvody, pre ktoré nesúhlasil so späťvzatím návrhu spoluvlastníčkou. Nemožno súhlasiť s právnym názorom navrhovateľa, že § 96 ods. 2 OSP je aplikovateľný len v prípade prvého pojednávania, pretože znenie § 96 ods. 3 OSP nevyklučuje aplikáciu § 96 ods. 2 odvolacím súdom najmä z pohľadu § 1 OSP. Navyše, pre prípad neúspechu pred odvolacím súdom sa tu otvárala možnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Navrhovateľ sa nemôže prostredníctvom ústavného súdu domáhať poskytnutia ústavnej ochrany, pretože v konaní pred všeobecným súdom nevyužil všetky účinné právne prostriedky ochrany svojich ústavných práv. Nemožno súhlasiť s tým, aby bola priznaná ústavná ochrana údajnému porušeniu ústavného práva len preto, že navrhovateľ sám bez zavinenia súdu a prípadne iných osôb nevyužil riadne (mimoriadne) opravné prostriedky v základnom konaní.

Napokon predseda okresného súdu poukázal na judikatúru ústavného súdu a uviedol, že niet priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom okresného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namietal podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy; že nemožno dôvodit' ani pasívnu legitimitáciu okresného súdu v predmetnom spore, pretože tento sa svojím postupom nedopustil porušenia základných práv a slobôd, pričom proti jeho rozhodnutiu zákon pripúšťal riadny opravný prostriedok, ktorý bol účinný a efektívny; že navrhovateľ v inom konaní uplatňuje súdnu ochranu vlastníckych práv k veciam, ktoré boli predmetom konaní sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98; že nebola dodržaná lehota na podanie návrhu na ústavný súd; že ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať zákonnosť postupu rozhodnutí súdov v občianskoprávných a v trestných veciach, pokiaľ sú zverené do ich výlučnej rozhodovacej právomoci.

1. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Neoddeliteľnou súčasťou ochrany ústavnosti je ochrana základných práv a slobôd, ktoré fyzickým a právnickým osobám zaručuje ústava a medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 154 ods. 4 ústavy v znení platnom v rozhodujúcom čase).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu

vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (pozri I. ÚS 13/00 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru).

Na princípe subsidiarity je založené pravidlo, podľa ktorého poskytnutie ochrany konkrétnemu právu alebo slobode v konaní pred ústavným súdom v zásade nie je prípustné, pokiaľ ten, kto má v úmysle sa jej dovolať, najprv nevyčerpal všetky účinné opravné prostriedky, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecným súdom (*mutatis mutandis* I. ÚS 49/98, I. ÚS 9/00).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

2. Ústavný súd už v štádiu pred prijatím predmetného návrhu na konanie skúmal, či proti namietanému postupu a rozhodnutiam okresného súdu navrhovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok. V uznesení o prijatí podnetu na konanie ústavný súd k tomu uviedol, že táto otázka je úzko spojená s vlastným posúdením podnetu vo veci samej a nemožno ju preto uzavrieť pri predbežnom prerokovaní podnetu. Otázka totiž v danej veci nestála tak, či je prípustné odvolanie proti uzneseniu, ktorým okresný súd zastavil konanie najprv vo veci návrhu navrhovateľa (sp. zn. 7 C 229/98) a neskôr aj vo veci návrhu spoluvlastníčky (sp. zn. 7 C 223/98), ani tak, či odvolanie, ktoré v týchto prípadoch pripúšťa Občiansky súdny poriadok, treba považovať za účinný opravný prostriedok, ktorý účastník konania musí využiť predtým, než sa vo veci porušovania základných práv a slobôd dovolá ochrany v konaní pred ústavným súdom. Otázka stála tak, či vzhľadom na okolnosti danej veci možno na ujmu navrhovateľa pričítať to, že nevyužil tie opravné prostriedky (odvolanie, prípadne v ďalšom stupni dovolanie), ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na obranu základných práv pred všeobecným súdom a ktoré ústavný súd považuje za účinné právne prostriedky nápravy (napr. I. ÚS 48/00, II. ÚS 31/00). Inými slovami, v danej veci bolo potrebné posúdiť, či okolnosti, za ktorých podľa tvrdenia navrhovateľa došlo k namietanému porušeniu jeho základných práv, si výnimočne nevyžadujú, aby bol navrhovateľ ospravedlnený z nevyužitia týchto inak dostupných a účinných opravných prostriedkov v konaní pred všeobecným súdom. V tejto súvislosti bolo predovšetkým potrebné posúdiť s ohľadom na príslušnú ústavnú a zákonnú úpravu postup okresného súdu pri vedení oboch konaní začatých na návrh manželov za účelom vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva, ako aj rozhodnutia, ktorými okresný súd tieto konania na dva razy celkom zastavil, a tak zistiť, či a ktorými úkonmi a/alebo rozhodnutiami okresného súdu došlo k zásahu do základných práv navrhovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

3. Návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 Občianskeho zákonníka navrhovateľ podal na okresný súd 31. júla 1998, t. j. niekoľko dní po tom, čo takýto návrh podala na okresný súd aj spoluvlastníčka, bývalá manželka navrhovateľa (22. júla 1998). Okresný súd uznesením z 28. augusta 1998 č. k. 7 C 229/98-7 konanie o návrhu navrhovateľa zastavil a odvolal sa pritom na § 103, § 104 ods. 1 a § 83 OSP. Podľa týchto ustanovení „kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania)“ (§ 103); „ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví“ (§ 104 ods. 1 OSP); „začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie“ (§ 83). Okresný súd v uznesení uviedol, že „ďalej sa bude konať vo veci pod sp. zn. 7 C 223/98, ktorá vec napadla skôr“, t. j. vo veci návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý podala spoluvlastníčka. Navrhovateľ nepodal proti tomuto uzneseniu odvolanie a spoluvlastníčka 1. decembra 1998, t. j. mesiac po jeho právoplatnosti (30. októbra 1998), zobrala späť svoj návrh na začatie konania vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd uznesením zo 4. decembra 1998 č. k. 7 C 223/98-79 konanie vo veci tohto návrhu spoluvlastníčky zastavil a odvolal sa pritom na § 96 ods. 1 a 3 OSP, podľa ktorého „navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to šťastie alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví (...)“ (ods. 1); „nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie (...)“ (ods. 3). Okresný súd v uznesení konštatoval, že tento návrh bol vzatý späť „pred prvým pojednávaním“, preto konanie zastavil. Navrhovateľ najprv podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, neskôr ho však zobral späť, v dôsledku čoho krajský súd odvolacie konanie zastavil.

4. Zo spisu sp. zn. 7 C 223/98 vyplýva, že okresný súd podľa § 115 ods. 1 OSP na prejednanie návrhu spoluvlastníčky na vyporiadanie spoluvlastníctva manželov nenariadil žiadne pojednávanie. Ústavný súd preto nemal žiadne pochybnosti o tom, že k jej späťvzatiu návrhu na začatie konania došlo skôr, než sa začalo pojednávanie. Pre takýto prípad Občiansky súdny poriadok výslovne ustanovuje, že „nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný“ (§ 96 ods. 3). Inými slovami, zákon v tomto prípade nepodmieňuje právo navrhovateľa disponovať so svojím návrhom na začatie konania súhlasom odporcu. Ak sa spoluvlastníčka v tomto prípade rozhodla vziať svoj návrh na začatie konania späť, okresný súd nemal inú zákonnú možnosť, než v dôsledku tohto jej procesného úkonu konanie podľa § 96 ods. 1 OSP zastaviť. Okresný súd tak v danej veci aj postupoval.

Predseda okresného súdu tento postup na jednej strane považoval za súladný so zákonom, no na druhej strane tvrdil, že v prípade účinne podaného odvolania navrhovateľom by odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, pretože navrhovateľ mal podľa § 96 ods. 2 OSP závažné dôvody nesúhlasiť so späťvzatím návrhu spoluvlastníčkou. Predseda okresného súdu sa pri tomto tvrdení síce odvolal na niektoré rozhodnutia a komentáre k § 96 OSP, avšak tieto nie sú relevantné pre

danú vec, pretože sa týkajú prípadu, keď sa rozhodovalo o pripustení späťvzatia návrhu „po začatí pojednávania“. Ústavný súd nezistil takú judikatúru všeobecných súdov, o ktorú by sa navrhovateľ mohol oprieť pri podaní odvolania proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo konanie v dôsledku späťvzatia návrhu spoluvlastníckou podľa § 96 ods. 1 a 3 OSP zastavené. Ústavný súd preto konštatuje, že navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že napriek zákonnému ustanoveniu, podľa ktorého jeho „nesúhlas so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie“, by odvolací súd na tento jeho nesúhlas prihliadol a jeho odvolaniu vyhovel, keď bolo z priebehu konania pred okresným súdom evidentné, že spoluvlastníčka svoj návrh vzala späť „skôr, než sa začalo pojednávanie“. Za tohto skutkového a právneho stavu muselo byť jeho odvolanie odsúdené na neúspech. Preto nebolo možné v konaní pred ústavným súdom pričítať na ujmu navrhovateľa to, že svoje odvolanie podané proti uzneseniu okresného súdu zo 4. decembra 1998 č. k. 7 C 223/98-79 vzal podľa § 207 ods. 2 OSP späť.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd konštatuje, že spoluvlastníčka späťvzatím svojho návrhu na začatie konania uplatnila svoje ústavné právo na autonómiu vôle strán (účastníkov konania) podľa čl. 12 ods. 1 prvej vety v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého procesnoprávnym aspektom je dispozičné právo účastníka konania a obsahuje v sebe oprávnenie slobodne disponovať hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní (PL. ÚS 43/95). Spoluvlastníčka v procesnom postavení navrhovateľky realizovala toto právo za stavu konania (skôr, než sa začalo pojednávanie), v ktorom zákon (§ 96 ods. 3 OSP) uplatnenie tohto jej práva výslovne nepodmieňuje súhlasom odporcu. V právnom štáte (čl. 1 ústavy) sa každý štátny orgán podriaďuje ústave a ďalším prameňom práva. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, sa vzťahuje aj na súdy. Je síce pravdou, že všeobecný súd nemôže porušiť tento článok ústavy, ak zákon vyloží a uplatní spôsobom, ktorý je v súlade s ústavou (mutatis mutandis I. ÚS 24/00), keďže takáto požiadavka pre jeho výklad a uplatňovanie zákonov vyplýva priamo z čl. 152 ods. 4 ústavy. Ustanovenie § 96 OSP však neposkytuje taký priestor pre výklad a jeho uplatnenie, aby odvolací súd za uvedeného stavu konania podmienil toto ústavou a zákonom garantované dispozičné právo spoluvlastníčky súhlasom odporcu. Článok 2 ods. 2 ústavy, ktorý prispieva k právnej istote ako neoddeliteľnej súčasť právneho štátu (I. ÚS 3/98), sa implikovane týka aj právneho postavenia občanov, ktorým zaručuje, že každý občan má právo na to, aby sa všetky štátne orgány voči nemu správali len spôsobom, ktorý im dovoľuje ústava a ďalšie zákony (II. ÚS 48/97).

5. Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 (§ 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd (§ 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak

bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci užíva. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné (§ 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Z citovaného ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí nevyvrátiteľná právna domnienka o takom spôsobe vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý je uvedený v tomto ustanovení. Navrhovateľ po späťvzati návrhu na začatie konania spoluvlastníčkou 1. decembra 1998 už sám takýto návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemohol podať, pretože v danej veci uvedená trojročná prekluzívna lehota uplynula 6. októbra 1998. Späťvzatie návrhu vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov spoluvlastníčkou za stavu konania, v ktorom sa ešte nezačalo pojednávanie, bolo teda v danej veci takou skutočnosťou, ktorá mala za následok nielen obligatórne zastavenie tohto súdneho konania, ale aj zánik práva navrhovateľa na vyporiadanie tohto spoluvlastníctva súdnym rozhodnutím, t. j. jeho vyporiadanie podľa iných zásad, než podľa ktorých sa vyporiadava v dôsledku uplatnenia nevyvrátiteľnej právnej domnienky ustanovenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

6. Navrhovateľ sa domáhal vyporiadania tohto bezpodielového spoluvlastníctva súdnym rozhodnutím, o čom svedčí jeho návrh na začatie konania, ktorý podal na okresný súd 31. júla 1998. Okresný súd však konanie o ňom z dôvodu litispendencie uznesením z 28. augusta 1998 právoplatne zastavil. Navrhovateľ nepodanie odvolania proti nemu odôvodnil tým, že vzhľadom na uvedené dôvody bol presvedčený o tom, že súd v rovnakej veci bude pokračovať v konaní o návrhu na začatie konania podanom spoluvlastníčkou. Predseda okresného súdu namietal, že navrhovateľ sa nemôže prostredníctvom ústavného súdu domáhať poskytnutia ústavnej ochrany, pretože v konaní pred všeobecným súdom nevyužil – bez zavinenia súdu a prípadne iných osôb - všetky účinné právne prostriedky ochrany svojich ústavných práv.

Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa nimi namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného opravný prostriedok, ktorý má fyzická alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých namieta a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 36/96).

Navrhovateľ sa dovolal ústavnej ochrany tvrdiac, že procesným postupom okresného súdu, ale i zákonným využitím procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účastníkom konania (spoluvlastníčkou) sa mu nezaručilo základné ľudské právo vlastníť majetok a právo na jeho súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už vyššie konštatoval, že späťvzatie návrhu spoluvlastníčkou za stavu konania, v ktorom sa ešte nezačalo pojednávanie, je v danej veci tou skutočnosťou, ktorá mala za následok zánik práva navrhovateľa na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdnym rozhodnutím, teda vytvorenie stavu, v ktorom navrhovateľ vidí porušenie označených základných práv. Pretože lehota na podanie odvolania proti uzneseniu z 28. augusta 1998 navrhovateľovi uplynula ešte predtým, než došlo ku skutočnosti zakladajúcej stav, v ktorom navrhovateľ vidí porušenie svojich základných práv, ústavný súd nemohol na jeho ujmu pričítať to, že proti uvedenému uzneseniu nepodal odvolanie. Ústavný súd bol preto oprávnený skúmať, či okresný súd svojím postupom vo veciach vedených pod sp. zn. 7 C 223/98 a sp. zn. 7 C 229/98 a uznesením z 28. augusta 1998 č. k. 7 C 229/98-7, ktoré predchádzali späťvzatiu návrhu spoluvlastníčkou, neporušil základné práva navrhovateľa podľa označených článkov ústavy.

7. Článok 20 ods. 1 ústavy nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastníť majetok, ale súčasne určuje, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnakú zákonnú ochranu. Tak ako z formulácie obsiahnutej v tomto článku nemožno odvodzovať právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť vec) bez ohľadu na dodržanie podmienok, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi (mutatis mutandis I. ÚS 128/95), tak z neho nemožno ani vyvodzovať zabezpečenie základného práva na ochranu vlastníctva bez splnenia zákonných podmienok jej poskytnutia, ktoré sú uvedené predovšetkým v Občianskom zákonníku (I. ÚS 59/94). Ústavná zásada rovnosti pri zachovaní zákonnej ochrany vlastníckeho práva u všetkých vlastníkov k druhovo rovnakej veci je spätá so zákonnými obmedzeniami tohto práva, ktoré musia rovnako platiť pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky (PL. ÚS 37/95). Jej účelom je garantovať, aby sa vlastníckemu právu všetkých vlastníkov poskytla zákonom rovnaká ochrana, a to bez ohľadu na povahu alebo charakter jednotlivých vlastníkov. Ak Občiansky zákonník ustanovuje, že k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva môže dôjsť dohodou, súdnym rozhodnutím alebo uplynutím doby (§ 149), v súlade s čl. 20 ods. 1 druhou vetou ústavy by mal mať každý takýto vlastník k dispozícii uvedené druhy zákonnej ochrany vlastníckeho práva, prístup ku ktorým by sa mal súčasne uskutočňovať na nediskriminačnom základe (mutatis mutandis PL. ÚS 11/96). V kontexte danej veci to znamená, že vlastnícke právo navrhovateľa pri jeho vyporiadaní k tým veciam, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, požívalo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rovnakú úroveň ochrany ako vlastníctvo jeho spoluvlastníčky (mutatis mutandis PL. ÚS 4/00). Skutočnosť, že navrhovateľ podal návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva o niekoľko dní neskôr ako spoluvlastníčka, nemohla mať a nemala žiaden dopad na úroveň tejto ochrany práve preto, že navrhovateľ podaním návrhu na vyporiadanie bezpodielového

spoluvlastníctva v zákonom ustanovenej lehote vyhovel predmetným zákonným obmedzeniam a podmienkam v rovnakom rozsahu ako spoluvlastníčka.

V danej veci právo na vyporiadanie bezpodielového vlastníctva patrilo obom manželom. Ak chcel niektorý z nich po tom, čo nedošlo k dohode, zabrániť tomu, aby k jeho vyporiadaniu došlo uplynutím doby podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, musel podľa tohto ustanovenia do troch rokov od jeho zániku podať návrh na jeho vyporiadanie súdom. Navrhovateľ túto požiadavku hmotného predpisu splnil, no napriek tomu sa nedomohol jeho vyporiadania súdnym rozhodnutím, ale musel strpieť jeho vyporiadanie uplynutím doby, ktoré navrhovateľ pociťuje ako „stratu (jeho) celého majetku BSM“, pretože sa zrejme domnieva, že pri vyporiadaní jeho spoluvlastníctva podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahujú na jeho vyporiadanie súdnym rozhodnutím, by bol výsledok vyporiadania pre neho priaznivejší než vyporiadanie v dôsledku uplatnenia uvedenej nevyvrátiteľnej zákonnej domnienky. Ústavný súd sa nezaoberal tým, či navrhovateľ ako spoluvlastník naozaj utrpel ujmu v dôsledku uplatnenia tejto právnej domnienky o spôsobe vyporiadania jeho bezpodielového vlastníctva v porovnaní s jeho vyporiadaním v prípade súdneho rozhodnutia, pretože pre posúdenie, či došlo k zásahu do jeho práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo takéto zistenie v danej veci bez právneho významu. Podľa názoru ústavného súdu k zásahu do tohto práva navrhovateľa došlo v danej veci už tým, že napriek jeho vôli prejavenej spôsobom ustanoveným Občianskym zákonníkom navrhovateľ ako vlastník nemal k dispozícii ten druh zákonnej ochrany jeho vlastníckeho práva, ktorý mu zákon pri takomto prejave vôle poskytuje. Podstata tohto zásahu spočíva v tom, že okresný súd, pred ktorým navrhovateľ svojím prejavom vôle vyvolal za tým účelom občianske súdne konanie, neposkytol rovnakú úroveň ochrany jeho vlastníckemu právu k tým veciam, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, akú poskytol rovnakému právu spoluvlastníčke navrhovateľa.

Ústavná zásada rovnakej ochrany vlastníckeho práva sa v občianskom súdnom konaní transformuje do zásady rovnosti účastníkov konania (čl. 47 ods. 3 ústavy) a vzťahuje sa na všetky materiálne a procesné zákony a na každého. Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán pred zákonom, v tomto prípade pred Občianskym zákonníkom a Občianskym súdnym poriadkom. Z toho vyplýva, že rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a značí rovné postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukkoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Rovnosť strán v občianskom súdnom konaní nemôže byť ovplyvniteľná tým, ktorý účastník je žalobca a ktorý žalovaný. Rovnosť strán je totiž podmienená rovnosťou procesných prostriedkov uplatňovaných pri podaní žaloby i pri obrane proti nej, a to platí aj pre celý priebeh konania (mutatis mutandis PL. ÚS 43/95).

Občiansky súdny poriadok zásadu rovnosti účastníkov konania ustanovuje v § 18 tak, že „účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie (...)“. Na rovnaké postavenie účastníkov konania musí všeobecný súd prihliadať aj pri uplatňovaní ďalších ustanovení tohto procesného predpisu, ktoré upravujú jeho postup v konaní. V tejto súvislosti musí dbať najmä na to, aby ich výklad a uplatnenie boli založené na zásadách vyjadrených v ustanoveniach § 1 až 6 OSP, ako aj v súlade s ústavnými zásadami spravodlivého procesu (čl. 46 až 50 ústavy) a za podmienok čl. 11, resp. v súčasnosti čl. 154c ústavy aj s medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Samozrejme že aj účastník konania, v súčinnosti s ktorým postupuje súd v konaní (§ 6 OSP), zodpovedá sám za ochranu jeho práv, neznamená to však, že súd je zbavený konečnej zodpovednosti za uskutočnenie spravodlivého procesu tak, „aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov“ (§ 1 OSP), resp. „aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb“ (§ 2 OSP).

Súdy majú v právnom štáte nezastupiteľné miesto pri naplňaní jeho základných úloh, medzi ktoré patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania základných práv a slobôd. Jednou z požiadaviek kladených na konania pred súdmi preto je, aby sa v ich rámci a ich prostredníctvom zabezpečoval reálny (a nie iba fiktívny) výkon, resp. ochrana niektorého zo základných práv alebo slobôd občanov. Samotnou existenciou súdnych konaní sa ústavné požiadavky späť s uplatňovaním základných práv a slobôd občanov nevyčerpávajú, pretože tieto predpokladajú tiež určitú kvalitu samotného konania o nich (mutatis mutandis II. ÚS 9/00), a to s ohľadom na predmet sporu a dôsledky rozhodnutia súdu na ďalšie, často nie iba právne vzťahy účastníkov konania (mutatis mutandis II. ÚS 35/01-31). Kvality konania sa týka aj uvedená ústavná zásada rovnosti účastníkov konania. Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí.

V danej veci okresný súd takto nepostupoval. Zastavil konanie začaté na základe návrhu navrhovateľa z dôvodu litispendencie bez toho, aby prihliadol na to, aké dôsledky toto jeho rozhodnutie môže mať, s ohľadom na súvisiace hmotné (§ 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka) a procesné predpisy (§ 96 ods. 1 a 3 OSP), na vlastnícke právo navrhovateľa k tým veciam, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, o vyporiadanie ktorého navrhovateľ okresný súd požiadal. Ústavný súd v rámci svojho oprávnenia ako ochranca ústavnosti nemieni spochybňovať správnosť právneho názoru okresného súdu o vzniku prekážky litispendencie podľa § 83 OSP vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov v prípade, ak obaja manželia takýto návrh na súd podali. Jeho úloha sa obmedzila len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov jeho použitia v danej veci s ústavou (pozri bod 1).

Okresný súd uplatnil dôvod litispendencie pre zastavenie konania vo veci návrhu navrhovateľa v čase, keď v druhom konaní spoluvlastníčka mohla podľa § 96 ods. 1 a 3 OSP ešte voľne disponovať svojím návrhom na začatie konania. Práve jej späťvzatie návrhu za stavu konania, v ktorom sa ešte nezačalo pojednávanie o tomto jej návrhu, bolo v danej veci tou skutočnosťou, ktorá znemožnila navrhovateľovi (vo vzťahu k jej návrhu v postavení odporcu) usilovať sa v súdnom konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva po uplynutí trojročnej lehoty ustanovenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Okresný súd tým, že súčasne so zastavením konania začatého navrhovateľom z dôvodu litispendencie nenariadil a nezačal pojednávanie v konaní začatom vo veci spoluvlastníčkou, ako aj tým, že tak neurobil ani neskôr až do jej prejavu o späťvzátí návrhu, postupoval v danej veci podľa názoru ústavného súdu spôsobom nezlučiteľným s právom navrhovateľa garantovaným v čl. 20 ods. 1 ústavy, tak ako to bolo uvedené vyššie. V dôsledku tohto postupu totiž podstatne zvýhodnil spoluvlastníčku v jej procesnom postavení na úkor procesného postavenia navrhovateľa ako druhého spoluvlastníka pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva, hoci obom patrilo rovnaké právo na ochranu vlastníctva k tým veciam, ktoré boli jeho predmetom. Za procesnej situácie, keď obaja spoluvlastníci tohto spoluvlastníctva podali návrh na začatie konania o jeho vyporiadanie a zostávalo už len niekoľko mesiacov do uplynutia uvedenej trojročnej prekluzívnej lehoty, okresný súd mohol, a i musel, zvoliť iný postup v začatých konaniach než ten, ktorý uplatnil a ktorého účinky navrhovateľ už nemôže odvrátiť. Zásada *iura novit curia* totiž neznamena len, že súd pozná právo, ale že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv. V zmysle tejto zásady si okresný súd mal byť vedomý nezlučiteľnosti účinkov svojho postupu s vyššie uvedenými zásadami vzťahujúcimi sa na poskytovanie súdnej ochrany, teda jednak so zásadou rovnosti procesného postavenia účastníkov konania a jednak s jej hmotnoprávnym korelatívom v danej veci, zásadou rovnakej ochrany vlastníckeho práva k druhovo rovnakým veciam. Ústavný súd preto vyslovil, že okresný súd porušil uvedeným postupom základné právo navrhovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd konštatuje, že tak ako dospel k záveru o nevyhnutnosti zastaviť konanie v prípade, že účastník konania späťvzatím návrhu podľa § 96 ods. 1 a 3 OSP uplatní svoje ústavné právo na autonómiu vôle strán, nie je rovnako presvedčený o nevyhnutnosti rozhodovať v prípadoch vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva o zastavení konania z dôvodu litispendencie do doby, kým sa v tej veci, v ktorej sa má ďalej o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov pokračovať, nenariadi a nezačne pojednávanie, prípadne o nevyhnutnosti takto vôbec rozhodnúť, ak sa vezme do úvahy judikatúra všeobecných súdov, podľa ktorej konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (§ 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka) možno síce začať len na návrh niektorého z manželov, súdy však nie sú týmto návrhom viazané, ani

pokiaľ ide o rozsah tohto spoluvlastníctva, ani pokiaľ ide o spôsob jeho vypořádania (R 42/1972, s. 143). Zatiaľ čo späťvzatie návrhu podľa § 96 ods. 1 a 3 OSP je úkonom nachádzajúcim sa vo výlučnej dispozičnej sfére účastníka konania, rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu litispendencie je úkonom v dispozičnej sfére súdu, ktorý, ako to už ústavný súd konštatoval vyššie, je ex offio povinný skúmať súlad účinkov svojho postupu s obsahom ústavnej úpravy práva na súdnu ochranu. Okrem toho, podľa názoru ústavného súdu je z hľadiska základného práva, ktoré je v danej veci v hre, zjavne neprimerané, aby za daného stavu hmotných a procesných predpisov bola na ujmu tohto práva len tá okolnosť, akým spôsobom všeobecné súdy vykonávajú spisovú agendu v prípade, ak každý z bývalých manželov podá na súd návrh na začatie konania na vypořádanie ich bezpodielového spoluvlastníctva.

8. Uvedeným postupom a uznesením z 28. augusta 1998 okresný súd zároveň porušil aj základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

K uplatneniu práva na súdnu ochranu podľa tohto ustanovenia dochádza vtedy, ak príslušný zákon umožňuje, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 ústavy vykonávajú.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/01-46).

Podľa názoru ústavného súdu z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia navrhovateľ uplatnil svoje právo na vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov na súde v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami. Ústavný súd už konštatoval, že žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí. Okresný súd tým, že nekonal a nerozhodol o vypořádaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, tak ako ho o to navrhovateľ svojím návrhom na začatie konania žiadal, neumožnil mu reálny prístup k súdnej ochrane a svojím postupom bez zavinenia navrhovateľa mu spôsobil zmenu v procesnoprávnom postavení so zásadnými účinkami pre jeho hmotnoprávne postavenie pri výkone ústavou zaručeného vlastníckeho práva. Ústavný súd preto vyslovil aj porušenie základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

9. Ústavný súd návrhu navrhovateľa nevyhovel v časti, ktorá sa týkala aj uznesenia okresného súdu zo 4. decembra 1998 č. k. 7 C 223/98-79, pretože podľa názoru ústavného súdu, tak ako to už bolo uvedené pod bodom 4 tohto odôvodnenia, týmto rozhodnutím nedošlo a ani nemohlo dôjsť vzhľadom na osobitné okolnosti danej veci k porušeniu základných práv navrhovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2001